

Sygn. akt: III AUa 879/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Lucyna Guderska

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak (spr.)

SSA Jacek Zajązkowski

Protokolant: sekr. sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2013 r. w Łodzi

sprawy **A. O.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o emeryturę,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

z dnia 19 marca 2012 r., sygn. akt: VIII U 467/12;

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

III AUa 879/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 marca 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił ubezpieczonej A. O. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 w zw. z art.32 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Podstawą odmowy przyznania ubezpieczonej prawa do emerytury było ustalenie przez organ rentowy, że ubezpieczona nie udokumentowała 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił zliczenia do okresów pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia ubezpieczonej od 24 października 1974 roku do 18 lipca 1978 roku.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Łodzi, po rozpoznania odwołania ubezpieczonej przyznał A. O. prawo do emerytury od 2 lutego 2011 roku.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zapadł w następującym stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy: ubezpieczona A. O., urodzona (...), nie przystąpiła do Otwartego Funduszu Emerytalnego. Od 2001 roku jest uprawniona do świadczenia przedemerytalnego. W dniu 2 lutego 2011 roku złożyła wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Udokumentowała ponad 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 13 lat i 6 miesięcy pracy w szczególnych warunkach (na dzień 1 stycznia 1999 roku). W spornym okresie od 24 października

1974 do 18 lipca 1978 roku była zatrudniona w Zakładach (...) i (...) K., początkowo jako stażystka, następnie na stanowisku stolarza montażowego, a ostatnio - stolarza stolarki budowlanej

(okoliczności bezsporne). Pracodawca nie wystawił ubezpieczonej za ten okres świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Przez cały okres zatrudnienia w wymienionych Zakładach ubezpieczona wykonywała wszystkie czynności związane z produkcją okien. Wykonywała swoją pracę przy użyciu pił, frezarek i innych maszyn związanych z produkcją okien, a także pracowała w klejowni. Praca była wykonywana zespołowo, a pracownicy co tydzień zmieniali stanowiska pracy, przechodząc kolejne etapy produkcji stolarki okiennej. Tygodniowy system zmiany poszczególnych stanowisk pracy utrzymywany był w tych Zakładach przez cały okres zatrudnienia ubezpieczonej w spornym okresie (wyjaśnienia powódki k. 51).

Sąd pierwszej instancji zmienił decyzję organu rentowego uznając, że praca ubezpieczonej w spornym okresie była wykonywana w szczególnych warunkach, gdyż praca w klejowniach z użyciem klejów zawierających rozpuszczalniki organiczne jest wymieniona w dziale VI wykazu A, w podpunkcie 7, a nadto została wyszczególniona w zarządzeniu Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 6 sierpnia 1983 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego w dziale VI poz. 7 pkt 2 stolarz. Stąd też Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczona udowodniła 16 lat, 8 miesięcy i 18 dni pracy w szczególnych warunkach uprawniających ją do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, a zatem jest uprawniona do emerytury od daty złożenia wniosku na podstawie przytoczonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przepisów art. 184, 32 ust. 1 oraz art. 100 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) oraz przepisu § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r. Nr 8. poz. 43).

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżony został apelacją organu rentowego. Apelacja zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie prawa materialnego - art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i ustalenie, że ubezpieczona spełnia warunki do nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach z uwagi na posiadanie 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, podczas gdy ubezpieczona nie wykazała wymaganych okresów pracy w szczególnych warunkach;
2. naruszenie prawa procesowego, to. Art. 233 k.p.c. polegające na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Powołując się na powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Ubezpieczona wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje: apelacja jest uzasadniona. Brak było podstaw do ustalenia, że praca stolarza, jaką wykonywała ubezpieczona w latach 1974 - 1978

była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r. Nr 8. poz. 43) – oraz złącznika do tego rozporządzenia -wykaz A. Co prawda ubezpieczona w procesie stolarki okiennej wykonywała również prace wymienione w dziale VI (prace w przemyśle leśnym, drzewnym i papierniczym) pkt 7 - „w klejowniach z użyciem klejów zawierających rozpuszczalniki organiczne”, to jednak pracy tej nie wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w rozumieniu § 2 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia. Prócz pracy w klejowni wykonywała szereg innych czynności nie wymienionych w wykazie

i nie mających charakteru prac w szczególnych warunkach. Wynika to jednoznacznie z wyjaśnień ubezpieczonej złożonych na rozprawie apelacyjnej. Dlatego też brak jest podstaw do ustalenia, że ubezpieczona przez co najmniej

15 lat wykonywała prace w szczególnych warunkach, o których mowa w art. 32 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227, ze zm.) w zw. z powołanym wyżej rozporządzeniem Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku. Zatem nie spełniła ona jednego z warunków koniecznych do przyznania jej emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 powołanej ustawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny w Łodzi na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie, gdyż decyzja organu rentowego odpowiada prawu.